

Pasvalio Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

Ernesta Ranonytė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 3b klasės mokinė

NOVELĖS
(„Keksas ir sniegas“, „Dovana“, „Dalybos“)

Keksas ir sniegas

Tai buvo pirmasis Kekso pamatytas sniegas. Katinas gulėjo ant palangės ir mieguistu žvilgsniu stebėjo ant eglės šakos besisupančius žvirblius. Jei Keksas būtų buvęs ne tingus katinas, jis būtų medžiojęs ne tik akimis, bet ir letenomis. Tačiau maloni radiatoriaus šiluma malšino bet kokį medžioklės troškimą. Ir štai, kai Kekso mintys nuklydo į virtuvę, kur jo laukė porcija gardaus ėdalo, mažas baltas pūkelis nusileido iš dangaus ir prilipo prie lango stiklo, ties katino nosimi. Sumišęs ir puolęs į paniką gyvūnelis bandė letenėle nukrapštyti nepageidaujamą dėmę. Jam nespėjus pasidaruoti, baltasis pūkelis nutekėjo bespalvio vandens srovele.

Nuraminęs įtemptus nervus, Keksas susikaupė ir vėl užsiėmė mėgstamiausia savo veikla – tinginiavimu. Tik štai ramybę sudrumstė dar vienas pūkelis! Ir dar vienas! Ir dar! Plačiai atmerkęs akis Keksas gaudė kiekvieną baltą naujieną. Skraidantys objektai buvo ir greitesni, ir lėtesni už žvirblius, bet jų buvo žymiai daugiau.

Keksas ir taip bandė, ir kitaip – niekaip negalėjo paliesti pūkelių. Ar pauostyti, ar paragauti! Jis galėjo tik stebėti jų sukurį ir liesti stiklą. Kaip jis – jūrų kiaulytės iš reklamos vardu pavadintas katinas – neištirs neatpažintų skraidančių objektų, nesumedžios ir nepadovanos bent vieno iš jų savo mylimai dvikojei? Jis suterš savo garbę!

Keksas pašoko ant keturių kojų, įveikė metro atstumą tarp palangės ir grindų ir tekinomis pasileido į sandėliuką pasislėpti nuo užklupusios gėdos.

Dovana

Pasigirdus durų skambučiui, Viltė metė žaislus į šoną ir, palikusi suglumusius draugus, nubildėjo laiptais žemyn. Kaip voverytė striksėdama nuo šakos ant šakos ji aplenkė iš svečių kambario išeinančią mamą, dviem žingsniais įveikė koridorių ir prišokusi atplėšė lauko duris.

Jau bildėdama laiptais ji viską įsivaizdavo: kaip atidarys duris, kaip išvys dvi dideles, nustebusias akis, stačias, mažytes ausis, seilėtą snukutį ir minkštutėlį, švelnų kailiuką, kaip išsižios iš nuostabos ir apimta neapsakomos laimės puls visiems dėkoti ir pagaliau į rankas paims savo išsvajotąją dovaną.

Tačiau už durų vietoj gauruoto mišrūno stovėjo elegantiškai apsirengusi teta su maža dėžute rankoje.

– Su gimtadieniu, Viltė, – pasveikino teta.

Mergaitė be žodžių paėmė dėžutę ir šiek tiek nusivylusi grįžo į savo kambarį. Lipdama laiptais aukštyn ji atsigavo – susikūrė tūkstančius kitų būdų, kaip jai gali įteikti tą išsvajotąją dovaną.

– Tai kur tavo šuo? – patarukė per dantį Rokas, vos Viltė įžengė į kambarį.

– Atstok, – puolė ginti draugę Rūta.

– Nebus čia jokio šuns, – toliau bambėjo berniukas.

– Bus, – tikino Viltė. – Mama pažadėjo.

Rokas tik paniekinamai šyptelėjo ir nususuko į kompiuterio ekraną.

– Aš pagalvojau, – prakalbo lig tol tylėjusi Sigutė, – šuo ne daiktas – lengvai nepaslėpsi.

– Apieškokim garažą, – pasiūlė Rūta.

– Gal tiesiog palaukit... – Roko balsas buvo santūrus.

Bet Viltė nusprendė žūtbūt surasti savo dovaną, ir mergaitės išsiruošė į lauką. Vis dėl to paskui jas išslūkino ir Rokas.

Viltė pirmoji įbėgo pro šiek tiek praviras duris. Garažas buvo baugi vieta. Ten tamsu, tvyro keistas kvapas, pilna įvairiausių neaiškių prietaisų, o didžiąją dalį ploto užima automobilis.

– Per tamsu, – tarė Rūta. – Šuns čia neslėps.

– Čia ne, bet antram aukšte...

Viltė nebaigė sakinio, nes mintis lipti kopėčiomis į antrą garažo aukštą buvo daugiau negu pavojinga.

– Oi, – sucypė Sigutė.

Rokas pasukinėjo pirštą palei smilkinį ir norėjo išeiti, bet delsė. O jei ta beprotė lips ten, kur net suaugusiems lipant dreba kinkos?

Viltė ėmė kilti kopėčiomis. Pirmieji du laipteliai buvo įveikti be vargo, tačiau, dedant koją ant trečio, kopėčios sugirgždėjo. Mergaitė sustingo.

Tuo metu garsiai sucypė garažo durys.

– Vaikai, ką čia veikiat? – pasimetė įėjęs Viltės tėtis. – Viltė, ką darai?! Lipk žemyn!

Vyras nukėlė sustingusią mergaitę ir išvarė vaikus iš garažo. Jiems nespėjus atsigauti po patirtų įspūdžių, Viltės mama pakvietė valgyti torto.

– Ar supranti, Viltė? – Sigutė susijaudinusi suspaudė draugės ranką. – Dabar. Dabar tau įteiks dovaną! Ko tavo tėtis ėjo į garažą? Ir kodėl jis taip supyko, pamatęs tave, lipančią aukštyn?

Pamažu Viltės veidas nušvito.

– Šuniukas! – tesušnibždėjo.

Vaikai ir suaugusieji susirinko į svečių kambarį ir apsėdo stalą. Visi atrodė linksmi. Tik Rokas išliko surūgęs. Galiausiai mama įnešė didžiulį, gražų tortą ir pastatė ant stalo priešais Viltę. Mergaitė slapta žvilgčiojo į tėvus ir nekantravo.

– Viltė, – prieš uždegant žvakutes ant torto prakalbo mama. – Liko dar viena neišvyniota dovana...

Mergaitė pašoko nuo kėdės: niekaip negalėjo nusėdėti vietoje!

– Nuo manęs ir tėčio. Mes tave mylim! Su gimtadieniu! – užbaigė.

Tuo metu tėtis išniro iš kito kambario ir įteikė Viltėi supakuotą dėžutę. Mergaitė virpančiomis rankomis plėšė dovanų popierių, kol dėžutė atsivėrė...

Ir iš tiesų į Viltę pažvelgė dvi akutės. Buvo ten ir stačios ausys, ir snukutis, ir šioks toks kailis. Iki svajonių išsipildymo tam daiktui trūko tik vieno menko dalyko – gyvybės.

Viltė atšoko nuo dėžės. Pliušinis žaislas žvelgė į ją liūdnomis akimis, tarsi būtų kaltas. Viltė traukėsi atatupsta, kol nugara atsitrenkė į stalą. Sujudėjo ant jo stovintys indai. Viena stiklinė pavojingai susvyravo ir, neišlaikiusi pusiausvyros, nukrito žemyn. Dūžtančio stiklo garsas privertė visus krūptelėti. Kilo sqmyšis. Mama puolė rinkti šukių, tetos jai padėti.

– Gražus šuo, Viltė... – pasišaipė Rokas.

Dalybos

Mano sesers dvynės naujasis bičiulis buvo iš kažkelintos 11-tos klasės. Aš jo nepažinojau: neturėjom bendrų pamokų. Na, išskyrus fiziką, kur mokytojos numylėtinis sėdėjo pirmame suole ir du kartus per savaitę gadino man nervus. Ir vis tiek aš jį laikiau visišku nepažįstamuoju.

Praėjo mėnuo, kai Vaida man pasisakė apie naująją draugystę (o kas ten žino, kiek laiko jie buvo kartu iki prisipažinimo), o Jis vis dar nesisveikino su manimi. Aš taip pat praeidama pro šalį užriesdavau nosį ir ignoruodavau jį. Gražuolis tikriausiai net nežinojo mano vardo. O ir Vaida nesiteikė mūsų artimiau supažindinti. Ir nebūčiau norėjus.

– Ei, – kalbino Jis mane per vieną fizikos pamoką. – Ei, – pakartojo.

„Mano vardas ne „Ei“!“ – norėjau Jam atrėžti, bet įnirtingai žiūrėjau kažkur į šalį ir nieko nemačiau.

– Vaiva, Vytas tave kviečia, – bakstelėjo man į šoną suolo kaimynė.

Nenoriai atsukau žvilgsnį į persisukusį Vytuką. Mes turėjom tyliai skaityti vadovėlį ir atsakyti į klausimus, o ne įkyriai *eiinti* už mūsų suolo sėdinčius mokinius.

– Ko? – mestelėjau.

Tipo esu abejinga, kieta ir šalta.

– Kiek Vaidai pamokų? – paklausė.

Ir dėl to reikėjo sutrukdyti mano fizikinių minčių srautą? Juk Tu esi jos number one person. Tu turėtum žinoti.

– Gal šešios, – burbtelėjau.

– Kaip gali nežinoti? – papriekaištavo.

Patylėk, arba mano mėgstamiausias pieštukas atsidurs tavo burnoje.

– Pats jos paklausk, – supykau.

– Tu jos sesuo.

– Tu jos *vaikinas*, – pabrėžiau.

– O tu pavydi! – mestelėjo.

– Dar ko! – per garsiai riktelėjau.

Mokytoja pagaliau atkreipė dėmesį į mus ir trumpai tarė:

– Vytautas su Vaiva po pamokos tvarkys klasę.

Ir grįžo prie savo darbų.

– Širšė, – sušnypštė Vytas ir (pagaliau) nususuko.

Mėgstamiausio pieštuko galu bakstelėjau į vaikiną nugarą, net nulaužiau širdelę, o jis net necyptelėjo!

Taigi po pamokos likome dviese. Mokytoja ir ta išėjo. Užtat klasėje buvo kaip niekad tylu.

– Nesuprantu, ko tu ant manęs *varai*? – kažkodėl prakalbo.

Aš lėtai ir be galo atsakingai šveičiau lentą bei eilinį kartą nekreipiau dėmesio. Jis neatstojo:

– Ir Vaida sakė, kad galėtum jos taip neerzinti.

Kas ją erzina? Tik patraukiu per dantį, jog jos Visata susitraukė ir ten nebelabai liko vietos kitiems dalykams be Vytuko. Pavyzdžiui, man.

– Tai pavydi, ar ne?

– Ko? – nebesusilaikiau.

- Manęs.
- Tu man nepatinki, – iš karto pareiškiau.
- Iš šalies taip neatrodo.
- Negaliu tavęs pakęsti ir man nepatinka, jog Vaida draugauja būtent su tokiu asilu.
- Ką tu supranti.

Kad kai įsimyli, netenki pusės veikiančių proto ląstelių arba jų veikla sutrinka?

Baigiau valyti lentą, sviedžiau kempinę šalin, pagriebiau kuprinę ir nužingsniau priė durų. Paklibinau rankeną. Visaip traukiau, bet durys neatsivėrė.

- Durys užstrigo.
- Tikriausiai mokytoja iš įpročio užrakino, – nė kiek nesutriko.
- Neateis! – vos nesuspėgiau. – Jai laisva pamoka.
- Vis tiek grįš, – nesuprato Vytas.
- Bet ne iki skambučio!

Papurčiau rankeną ir padaužiau duris. Gal kas išgirs. Vytautas mane sudraudė:

- Nebūk kvaila. Ne pasaulio pabaiga. Palauksim.

Kad aš laukčiau! Su tavim!

Ėmiau tipenti po klasę vis pirmyn ir atgal. O Jis tik šypsojosi. Beveik juokėsi.

- Kas juokinga? – suniurzgiau.
- Kad tu taip panikuoji, – nusijuokė.
- O ko tu toks ramus? – užsipuoliau.
- Man laisva pamoka, – šypsojosi.

Tikras Jazminas. T.y. Narcizas.

- Bent žinai mano vardą? – perėjau prie man seniai rūpėjusios temos.
- Vai... – užsikirto. – ...da?
- Vaiva! Vai-va! Ta viena raide mes ir skiriamės, – karščiauvai.
- Vaida blaičiau mąsto.
- Ką tu supranti! – atrėžiau.

Numečiau kuprinę ant grindų ir atsisėdau į savo suolą nugara į nekenčiamiausią asmenį savo gyvenime.

Abu tylėjome. Po kiek laiko man pasidarė neramu, todėl atsisukau pažiūrėti, ką veikia tasai Narcizas.

- Ką darai?! – vos nesuspėgiau.

Vytautas didelėmis raidėmis ant lentos užrašė „Vaiva + Vytautas“ ir rožine kreida paišinėjo širdutes.

Puoliau prie lentos, sugriebiau dar šlapią kempinę ir bandžiau viską nutrinti. Bet Vytas neleido.

- Juokų nesupranti? – lyg ir pyko, lyg ir juokėsi.
- Kas čia per juokai? – nerimau.

Šiaip taip prasmukau pro jį ir ėmiau valyti lentą. Kaip tyčia, tada sutraškėjo rakinama spyna ir atsivėrė durys. Į klasę įsuoliavo ne mokytoja, o linksmutė Vaida.

- Sveiks, – mestelėjo ji ir sustojo.

Aš visa iškaitau, o Vaida pervėrė mane žudančiu žvilgsniu...

Vytautas mirktelejo man ir abu išėjo.

Aš dar ilgai šveičiau lentą. Bet man rodėsi, kad to užrašo niekada nenuvalysiu.